

“Jmenuji se Marie Adamová, dřív jsem se jmenovala Hausnerová, za svobodna, a narodila jsem se sedmého listopadu 1934. Já jsem se narodila v Mladé Boleslavi a můj tatínek tam dělal dělvedoucího v mlékárně, která teda byla na předměstí boleslavi. Tam v té mlékárně jsme bydleli. Tatínek byl tomu zaměstnání oddanej, byl strašně pracovitej, uměl prakticky všechnu práci v té mlékárně.”

Ve třech letech se Marie Adamová přestěhovala do Nymburka, kde v roce 40 začala chodit do první třídy. Bohužel ve čtyřicátém pátém, její školu obsadili Němci a o celý čtvrtý ročník přišla. Zatímco si tedy Marie studovala doma, její maminky bratr měl větší smůlu.

“Maminka moje měla bratra. Byl nasazenej do štoky u Jihlavy. Pamatuji si.. Přišel můj tatínek domů z mlíkárný a přišel hrozně smutnej a mamka se ptala: “Prosímte, co se ti stalo?” A on říká: “Mě nic, ale Vilovi.”

A tak se Mariin tatínek vydal pro Vila, aby ho mohli správně pohřbit. Cestou zpět dostal revolver na obranu. Naštěstí ho nemusel použít a doma ho schoval do gramofonu.

V tu dobu u nich bydleli Rusové kvůli válečné situaci.

“On tatínek dal revolver do gramofonu a ten rusák si šel do gramofonu pustit desku. A ted’ na to přišel. No ten spustil na naši mamku, protože si myslel, že je chceme zastřelit.”

Rok po pohřbu Vila, v páté třídě, se Marie Adamová dostala na gymnázium.

“V roce 45, v září, jsem udělala zkoušku do gymnázia. A začala jsem chodit do primy. Jenomže situace pro moje rodiče se dost zkomplikovala. Tatínka vyhodili z té mlékárny a musel si najít nějaké místo.”

Místo si našel v Liběšicích, kam se nastěhovali. Odtud Marie musela každý den dojíždět do školy. Pro ní to ale byla šťastná shoda náhod, jelikož právě v tu dobu potkala svého budoucího manžela. V roce 60. již v Praze, kam se s manželem přestěhovali, to ale zase začalo vypadat bledě, když zatkli jejího tchána.

“To jsme docela těžko nesli, to bylo opravdu špatný. Vodvezli ho a tři měsíce jsme nevěděli vůbec co s ním je. Tak nakonec po těch třech měsících dědeček napsal, takže jsme mu mohli psát jednou za měsíc. Byl odsouzený na pět let za vlastizradu.”

Mariin tchán byl neprávem zatčen. I přes různé zdravotní problémy se pan Adam po pěti letech bezpečně vrátil domů.